

žovatel vůbec nepopírá, poněvadž sám nejlépe to ví, a také povolující okresní soud, povoluje vyklizení, napřed zjistil, že výpověď je právo-platná, protože nebylo podáno námitek (roz. stížnosti). Povoluje vyklizení a odevzdání má okresní soud podle § 20. náhr. zák. zkoumati pouze, zda je výpověď v právní moci a zda uběhla už lhůta výpovědní; když tedy stížnost nic z toho nepopírá, je již tím samým bezdůvodná. Námitka, že více parcel, jež vyklizeny a odevzdány býti mají, jest odprodáno, nemá již proto významu, že povolující soud to zkoumati nemůže, poněvadž k tomu cíli bylo by třeba šetření, zda to pravda, ale to povolující soud vzhledem ke kategorickému předpisu § 20 náhr. zák. zrovna tak prováděti nemůže, jako to nemůže prováděti jindy soud exekuci povolující vzhledem ke kategorickému zákazu §u 55 druhý odstavec ex. ř. Kdyby námitka byla závažná, musila by povinná strana uplatňovati ji po povolení exekuce příslušným právním prostředkem na př. jako nárok opoziční, kdyby Státní pozemkový úřad po výpovědi byl parcelu ze záboru propustil, schválně na př. odprodej podle § 7. záborového zákona bez výhrady, tomu překážející. Ale ovšem i v takovém případě bylo by otázkou, zda a pokud je dotčen stěžovatel (§ 35 ex. ř.), či zda je stížen vlastně třetí nabyvatel (§ 37 ex. ř.) a komu tedy právo odporu přísluší, což, závisejíc od okolností případu, bylo by otázkou případu. Tolik po formelní stránce. Po stránce hmotné stěžovatel vůbec netvrdí, že odprodej stal se se svolením Státního pozemkového úřadu a že je tedy platným (§ 7. záb. zák. n. zn.). Chybí-li svolení, může jej Státní pozemkový úřad vůbec nechat nepovšimnutým, neboť pro něj ho není, nemaje proti němu účinku. Nejlépe se nicotnost této námitky jako důvodu rekursu doličí úvahou, že tvrditi prostě, že nemovitosti, o jichž vyklizení jde, byly odprodány, mohl by každý a, kdyby to tedy mělo býti důvodem vyhovění rekursu, zabránil by každý povinný nejlehčím a nejbezpečnějším způsobem výkonu každého sebe oprávněnějšího nároku na vyklizení. Námitka, že náhrada nebyla ani zaplacená ani zajištěna, je rovněž planá a exkurs stížnosti do práva vyvlastňovacího k účelům železničním naprosto nemístný. Zde jsou rozhodny jen předpisy záborového práva a i tu odkázati dlužno na § 20 náhr. zák., jenž zapravení nebo zajištění náhrady nečiní podmínkou vyklizení a odevzdání. Nedosti však na tom, zákon ten výslovně stanoví, že a kdy má Státní pozemkový úřad přejímací cenu zaplatiti a pokud: dle § 60 má ji zaplatit teprve po právní moci rozvrhového usnesení, pokud připadá na pohledávky přikázané k hotovému placení, jinak však zapíše se nároky na ni do náhradové knihy dle §§ 29 a 69, což platí i o hyperoše vlastníkovi, leda by Státní pozemkový úřad dobrovolně ji vyplatiti chtěl hotově (§ 59 a 61).

Čís. 6403.

Vázanost civilního soudu odsuzujícím trestním rozsudkem týká se i skutečnosti, tvořící podmínku odsouzení pro trestný čin, jež byla zjištěna odsuzujícím rozsudkem trestního soudu a jest zároveň také rozhodnou pro soukromoprávní nárok.

Lhostejno, že v civilním řízení šlo též o osobu, již se trestní rozsudek netýkal, jen šlo-li ohledně všech o jednu a tutéž smlouvu.

(Rozh. ze dne 26. října 1926, Rv I 123/26.)

Pravoplatným trestním rozsudkem byli odsouzeni František B. a František P. pro zločin spronevěry, ježto prodali Rudolfu G-ovi tovární stroje, zamlčevše mu, že stroje nejsou ještě zaplacený a že vlastnictví má vyhraženo Bedřich S. Žalobou, o níž tu jde, domáhali se František B., František P. a Jaroslav S. na Rudolfu G-ovi náhrady škody, jež prý jim vznikla odvezením strojů a trestním řízením, tvrdíce, že nešlo o prodej strojů, nýbrž pouze o zástavu (zajišťovací převlastnění). Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolíc. Nejvyšší soud uvedl v otázce, o níž tu jde, v

d ů v o d e h:

Pokud jde o otázku, zda mezi stranami obmýšlena byla skutečná a pravá koupě směřující k převodu vlastnictví strojového zařízení, o něž jde, či zda šlo jen o zástavu (záruku), nebo jak to nyní dovolání ustrojuje, o převlastnění pouze zajišťovací, zkrátka o kupní smlouvu bez hospodářského účelu koupě pouze na oko, dlužno odkázat na trestní rozsudek ze dne 24. listopadu 1924, kterým spolužalující P. a B. odsouzeni byli pro zločin zpronevěry, spáchaný tím, že ono zařízení prodali, a který se námitkou smlouvy na oko nutně obíral a zjistil, že nešlo o simulaci. Tento nálezn jest podle § 268 c. ř. s. i pro civilní soud závazným, pokud právě jde o spornou otázku, neboť, praví-li předpis ten, že, závisí-li rozhodnutí civilního soudu od důkazu a přičitatelnosti trestného činu, je civilní soudce na odsuzující nálezn trestního soudu vázán, nesluší tomu rozuměti tak, že jest vázán jen tehdy, když podmínkou soukromoprávního nároku je přímo, by tu byl dotýčný trestný čin, nýbrž, jak z motivů, dle nichž nemá dojít k rozporu mezi zjištěním trestního a civilního soudce, protože by tím právní bezpečnost byla ohrožena a důvěra v trestní soud otřesena, jasně plyne, i vždy tehdy, kdykoli nějaká skutečnost tvořící podmínku odsouzení pro trestný čin, byla trestním soudem odsuzujícím rozsudkem zjištěna a skutečnost ta je zároveň také rozhodnou pro soukromoprávní nárok a tudíž pro řešení civilního sporu. Jestliže tedy trestní soud vyloučil jednání na oko a přijal skutečný prodej v hospodářském i právním smyslu za prokázaný, tu by, kdyby civilní soud uznal opak, nastal právě onen případ, jehož si zákonodárce nepřál, že by trestní soud civilním rozsudkem byl viněn, že podložil odsuzujícímu rozsudku svému nesprávnou skutečnost a obviněným ukřivdil, a proto je tu případ § 268 c. ř. s. Rozumí se, že i ohledně třetího spolužalobce S-a, jehož se trestní rozsudek netýkal, nelze uznati ohledně rozhodné skutečnosti jinak, neboť, kdyby se věc rozbírala ohledně něho a dospělo se k opačnému výsledku, výtka křivdy, učiněné prvým dvěma v trestním řízení, byla by tu pořád, protože, když jde ohledně všech o tutéž a jedinou smlouvu, kde všichni tři žalobci tvořili jednu stranu a naprosto se netvrdí, že smluvní úmysly oněch dvou by

se byly lišily od úmyslů tohoto třetího (naopak), musí i řešení ohledně všech býti stejné. Proto platí pro civilní soud závaznost trestního rozsudku shora uvedeného i v poměru k S-ovi. Kdyby tedy rozbor věci v civilním procesu vedl k opačnému výsledku, než v trestním řízení, nesmělo by se k němu přikročiti, může však býti předsevzat, když vede k výsledku stejnému, neboť tím bude žalujícím jen ukázáno, že se jim nekřivdí.

Čís. 6404.

Jde o smlouvu odvážnou, přislíbil-li advokát pozůstalosti advokáta odměnu za poskytnutou mu možnost převzít klientelu z kanceláře zemřelého advokáta.

(Rozh. ze dne 26. října 1926, Rv I 268/26.)

Žalovaní advokáti Dr. S. a Dr. Č. koupili od pozůstalosti po advokátu Dr. H-ovi jeho advokátní kancelář za 100.000 Kč, které zaplatili, a zavázali se kromě toho vypláceti pozůstalosti po 5 let 20% z čistých palmárních účtů od klientů převzatých z kanceláře po Dru H-ovi, nejméně však ročně 10.000 Kč, splatných ve dvou lhůtách ročně. Poněvadž žalovaní dosud splatné tři pololetní lhůty nezapravili, domáhala se na nich žalující pozůstalost zaplacení 15.000 Kč. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Po stránce právní spatřují dovolatelé nesprávné posouzení věci v tom, že odvolací soud dospěl právě tak jako první soudce k závěru, že nebyl dovolateli prokázán žádný z důvodů uvedených jimi na důkaz neplatnosti smlouvy podle § 871 obč. zák., a že odvolací soud dospěl k názoru, že námitky zkrácení přes polovici obecné ceny podle ustanovení § 934 obč. zák. nelze v tomto případě vznést, poněvadž jde o smlouvu odvážnou. Pokud se týče otázky neplatnosti smlouvy podle § 871 obč. zák., neprovádějí dovolatelé dovolání podle zákona, neboť nevycházejí při tom ze skutkového podkladu odvolacím soudem zjištěného, nýbrž opakují skutkový přednes, který odvolací soud srovnale se soudem první stolice nemá za dokázaný. Pokud dovolatelé brojí proti právnímu názoru soudů nižších stolic, že v případě tomto jde o smlouvu odvážnou, a že tedy nelze vznést námitky zkrácení přes polovici obecné ceny, není dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s. opodstatněn. Dovolatelům šlo při ujednání sporné smlouvy v podstatě o to, aby převzetím klientů z kanceláře zemřelého Dra H-a — což nesprávně nazývají koupí klientely — rozšířili okruh své klientely a tím zvýšili výnosnost své advokátní kanceláře. Při tom však dovolatelé přehlédli, že zde nejde o živnostenský podnik, jehož výnosnost ani při změně majitele nepodléhá značnějšímu kolísání a předem může býti oceněna, ježto zákazníci hledí zpravidla pouze na jakost zboží, nýbrž, že jde o kancelář advokátní, jejíž výnosnost přede-